

Békés, 1893. március 28. – Békés, 1976. december 28.

Tehetős parasztcsaládban született, szülei 86 kat. holdon gazdálkodtak. Békésen négy gimnáziumi osztályt végzett, utána szülei gazdaságában dolgozott. 1913-ban bevonult katonának. Az első világháborúban az orosz fronton harcolt, Przemysl ostrománál 1915. március 19-én hadifogságba esett. Három évet Turkesztánban töltött, ahonnan kalandos úton, Perzsián, Törökországon és Olaszországon át tért haza 1919-ben. Házasságkötése után 83 kat. holdon gazdálkodott, korszerű gépeket vásárolt. 1933-ban egy búzaminőségi versenyen oklevelet nyert. 1942-ben gazdatársaival együtt megszervezte a Békés-Földvár és Vidéke Tejszövetkezetet; a tagok elnökké választották. 1924-től bekapcsolódott a helyi közéletbe; tagja lett Békés képviselő-testületének, később a Kisgazdák Egyletének a háznagya, a földmunkásokat tömörítő népkör alelnöke, a 48-as Olvasóköri elnöke. 1931–1934-ben a község bírja volt. Bekapcsolódott az ellenzéki beállítottságú birtokosparaszt-mozgalomba, a Független Kisgazdapárt egyik alapító tagja. Részt vett az 1930. október 12-i békési zászlóbontó nagygyűlés megszervezésében. A helyi, majd 1933-tól 1947-ig a Békés vármegyei szervezet elnöke, egyúttal az országos nagyválasztmány tagja. 1939-ben bekerült a párt ún. állandó választmányába is. 1934-ben beválasztották a Békés vármegyei törvényhatósági bizottságba. Egy év múlva elindult a képviselő-választáson; közigazgatási terrorral és törvénysértések sorozatával akadályozták meg, hogy a békési választókerületben mandátumhoz jusson; kilencszáz szavazattal kapott kevesebbet (46,47 százalék), a kormánypárt jelöltje. 1939-ben sikerrel járt, az FKGP Békés vármegyei listáján országgyűlési képviselő lett. Parlamenti felszólalásaiban főleg mezőgazdasági kérdésekkel foglalkozott. 1941-ben közreműködött a Magyar Parasztszövetség létrehozásában, a szervezet alelnökévé választották. 1943-ban aláírta a Kállay Miklós miniszterelnökhöz benyújtott háborúellenes kisgazdapárti memorandumot. Ellenzéki és németellenes magatartása miatt a német megszállás idején bujkálni kényszerült. 1944 őszén a felszabadított Békés vármegyében újjászervezte a kisgazdapártot. 1944 decemberétől az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja. December 23-án kinevezték a Honvédelmi Minisztérium politikai államtitkárává, részt vett a demokratikus hadsereg megszervezésében. 1945. augusztus 20-án bekerült az FKGP Politikai Bizottságába; a párt egyik alelnöke. 1945. november 4-én a Békés vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották; tagja lett a parlament politikai bizottságának. 1946. február 23-tól december 18-ig államminiszter Nagy Ferenc kormányában. Felmentéséhez K. J. Vorosilov marsall, a Szövetséges Ellenőrző Bizottság elnöke ragaszkodott. 1946 szeptemberétől az FKGP katonai bizottsága, az ún. véderőbizottság elnöke. 1945–1946-ban a legfelső állami honvédelmi bizottság tagja. Helyet kapott a Magyar Parasztszövetség igazgatóságában (1946–1947) és az Országos Földművelésügyi Tanácsban, utóbbinak 1947 tavaszán rövid időre elnöke is volt. 1947. február 28-án lemondott az FKGP Politikai Bizottságában viselt tagságáról, mert nem helyezte a párt óvatos és engedményeket tevő magatartását Kovács Béla jogtipró letartóztatása ügyében. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondása és emigrációba kényszerítése után megszervezte a pártban a százhuszonhat képviselőből álló ún. alkotmányvédő csoportot, amely a pártalkotmányra hivatkozva szembefordult a párt élére került, Dobi István és Gyöngyösi János által irányított baloldali

pártvezetőséggel, s követelte, hogy a békési program alapján térjenek vissza a régi, a birtokos paraszti érdekeket következetesen képviselő politikához. 1947. augusztus 12-én kilépett a kiskisgazdapártból, és csatlakozott a Magyar Függetlenségi Párthoz. Az MFP színeiben elindult az 1947. évi választásokon, de az Országos Választási Bizottság hamis vádak alapján törölte a képviselőjelöltek listájáról. Ezután visszavonult a politikai élettől, a családi birtokán gazdálkodott Békés községben. 1950-ben kuláklístára helyezték, a beszolgáltatás elmulasztása és az adóhátralék miatt elvették a gazdasági felszerelését, állatállományát és háza ingóságait. Földjét „önként” felajánlotta az államnak, csak 1,5 kat. hold kertje maradt. Mivel ebből nem tudott megélni, és állandóan zaklatták, otthagyta a mezőgazdaságot. Először Debrecenben, majd Budapesten vállalt munkát; 1952. november–decemberben munkás az Építésügyi Minisztérium 29/3. Számú Csatorna- és Vízvezeték-építő Vállalatánál, majd 1953 októberéig az Üzletépítési és Berendező Vállalat lóápolója, azután ládászögelő a Budapest XIII. Kerületi Építőipari és Tatarozó Vállalatnál. 1955-től hasonló munkakörben dolgozott a Budapest VI. Kerületi Vegyesipari Vállalatnál. 1956 nyarán Mecsekalkján Pártay Tivadarral együtt meglátogatta a fogságból kiszabadult Kovács Bélát. 1956. október 30-án tagja lett az újjászerveződő Független Kiskisgazdapárt Intézőbizottságának. 1956. november 3–4-én a Nagy Imre-kormány államminisztere. 1957. március 9-én letartóztatták, és a Legfelsőbb Bíróság Népbíróági Tanácsa 1958. augusztus 16-án a forradalomban való részvétele miatt három év börtönbüntetésre ítélte; az előzetes fogva tartás idejét beszámítva 1959. november 16-án szabadult Márianosztráról, de még fél évig rendőri felügyelet alatt állt. 1959. december 18-án az Élelmiszer-ipari Javító, Szerelő és Szolgáltató Vállalatnál helyezkedett el, innen ment nyugdíjba 1965. augusztus 31-én. Visszaköltözött Békésre, 1,5 kat. hold kertjét művelte haláláig. 1990 márciusában a Legfelsőbb Bíróság az 1958. évi ítéletet semmisnek nyilvánította.